

La Comédiathèque



*Strip Poker*

Jean-Pierre Martinez

[comediatheque.net](http://comediatheque.net)

**Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amaterska ili profesionalna kazališna skupina, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela:**

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediathèque.net/contact-form/>

# Strip Poker

**Jean-Pierre Martinez**

Prijevod na hrvatski: autor

*Pozvati nove susjede na večeru da se upoznate:  
rizična je oklada koja vas može skupo stajati i pretvoriti se  
u poker-komediju u kojoj svi moraju staviti karte na stol...*

## **Likovi**

**Petar**

**Marija**

**Jakov**

**Jelena**

© La Comédiathèque

## Čin 1

*U dnevnom boravku stana u Zagrebu, Marija, privlačna plavuša koja se posebno dotjerala, postavlja svečani stol za četvero. Zazvoni joj mobitel. Javlja se.*

**Marija** (*ljubazno*) – Halo, da...? (*Iznervirano*) Ah ne, žao mi je, nije Petar, Marija je, njegova supruga... Zvali ste moj mobitel... Mogu mu prenijeti poruku...? Dobro... Ne, ne, nema problema...

*Nastavlja s pripremama, pomalo pretjerano vedra. Mobitel ponovno zazvoni.*

**Marija** (*još iznerviranije*) – Halo, da...? (*Ljubazno*) Ah, bok, Dario... Da, da, dobro sam... Jesam li ti rekla da sam prestala pušiti...? Od jutros... Ne, nisam trudna, ne brini, ali pušila sam dvije kutije dnevno. Po ovim cijenama cigareta izračunala sam da ću za godinu dana moći na safari u Keniju. Ako izdržim samo tjedan, barem ću si moći kupiti mjesečni ZET-ov pokaz. A od onoga što sam uštedjela samo danas kupila sam veliku teglu Nutelle... (*Uz uzdah*) Nisam mislila da će biti ovako teško... Ali što ćeš? Danas ni na groblju više ne smiješ pušiti... Petar? Dobro je. Dok ne naiđe nešto bolje... Ne, govorila sam o njegovu poslu... Oprosti, moram prekinuti, svinjetina sa suhim šljivama mi se suši. Čujemo se? Bok, bok...

*Marija prekine poziv, ponjuši zrak i zabrinuto pogleda prema publici.*

**Marija** – Ne miriše li ovdje na plin...?

*Odjuri u kuhinju. Petar, intelektualnog izgleda, ulazi zviždučući. Skida baloner, sjedne na kauč i lista Večernji list, na čijoj naslovnici velikim slovima piše: „Mobitel izaziva rak?” Marija se vraća. On brzo spušta novine na stol i namješta tragičan izraz lica.*

**Marija** (*veselo*) – Bok!

**Petar** (*tmurno*) – Bok...

**Marija** (*vidjevši mu lice*) – Što je? Nešto nije u redu?

**Petar** – Dobit ću otkaz...

**Marija** – Otkaz! Zašto?

**Petar** – Premještanje...

**Marija** – Joj... Žao mi je...

*Sruši se na kauč.*

**Petar** (*patetično*) – Nećeš me ostaviti, je li?

*Marija ga zagrli da ga utješi.*

**Marija** – Ma što govoriš? Ja radim! Evo, upravo sam prestala pušiti. S onim što ćemo uštedjeti već si skoro mogao prijeći na pola radnog vremena... A ako treba stegnuti remen, stegnut ćemo ga. *(Stavlja ruku na trbuh)* Prestat ću jesti Nutellu...

**Petar** *(još dramatičnije)* – Ne želim ti biti na teret... Radije bih sve završio...

**Marija** – Nemoj govoriti gluposti... U braku smo, Petre! U dobru i u zlu! Dobro ćemo sačuvati za kraj... Ali stvarno je nevjerojatno da vam tako premještaju cijelu ustanovu, bez ikakve najave...

**Petar** – Znaš kako je danas... Globalizacija...

**Marija** – Ali ipak... Preseliti Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu... Pa kamo će je staviti? Ogromna je to zgrada...

**Petar** – U Kinu... Sve će spakirati u kontejnere i ponovno sastaviti u industrijskoj zoni pokraj Kantona. Već su počeli rastavljati jedno krilo...

**Marija** *(užasnuto)* – Ne!

**Petar** – Da...

**Marija** – A što će Kinezima sve te hrvatske knjige? Ništa neće razumjeti. Neće ih znati ni složiti po abecedi...

**Petar** – Cijelu hrvatsku književnost prevest će na esperanto automatskim prevoditeljima, onda će sve digitalizirati i spremi na golemo centralno računalo u obliku pagode. Naravno, pristup podacima naplaćivat će se kao pretplata za pay-TV. A papir će reciklirati. Barem neće morati posjeći i ono malo šuma eukaliptusa što im je ostalo u Kini. *(Uz uzdah)* Ako moja žrtva spasi nekoliko pandi...

**Marija** *(shrvano)* – Ne mogu vjerovati...

*Petar još trenutak pokušava ostati ozbiljan, a onda prasne u smijeh.*

**Petar** – Ma naravno da nije istina! Stvarno si povjerovala u takvu glupost?

**Marija** *(istodobno ljuta i odahnula)* – Ne bi se trebao šaliti s tim...

**Petar** – Istina, baš i nije vrijeme da ostanem bez posla. Nije loše plaćen... a ostavlja mi dovoljno vremena za pisanje... Usput, imam dobru vijest. Naklada Inkognito pristala je objaviti moju dramu!

**Marija** *(glumeći oduševljenje)* – Naklada Inkognito... Sjajno!

**Petar** – Dobro, o vlastitom trošku... Moram prodati najmanje četiri tisuće primjeraka da pokrijem tisak. Četiri tisuće, to se brzo proda, zar ne?

**Marija** – Između tvojih i mojih roditelja... Ako svatko uzme po tisuću!

*Petar zadovoljno trlja ruke.*

**Petar** – Dobro, jedemo? Večeras je Strip Poker...

**Marija** *(zatečeno)* – Hoćeš da nas dvoje igramo strip-poker?

**Petar** – Strip Poker, onaj reality show na televiziji, znaš!

**Marija** – Ne...

**Petar** – Pozovu parove. Kad jedan od partnera procijeni da mu je pametnije ne odgovoriti na pitanje koje mu je postavio drugi, mora skinuti komad odjeće!

**Marija** (*uzdahne*) – Ne razumijem kako možeš gledati takve gluposti...

**Petar** – Ma daj... Večeras je finale!

**Marija** – Finale ili ne, večeras neće ići...

**Petar** – Pokvario se televizor?

**Marija** – Nije... Ali nećeš ga moći gledati...

**Petar** – Zabranjuješ mi televiziju...?

*Petar primijeti stol postavljen za četvero.*

**Petar** – Nemoj mi reći da si pozvala svoje roditelje?

**Marija** – Susjede.

**Petar** – Susjede? Oni su se odselili prije mjesec dana...

**Marija** – Nove susjede!

**Petar** – Nove susjede? Pa uopće ih ne poznajemo!

**Marija** – Upravo zato. Srela sam gospođu kod kontejnera za smeće... Pomislila sam da je to dobra prilika da se upoznamo.

**Petar** – Zašto?

**Marija** – Da ih upoznamo, eto.

**Petar** – A zašto bismo ih upoznawali?

**Marija** – Dobro je poznavati susjede... Možemo si ponekad učiniti neku uslugu...

**Petar** – Uslugu...? Kakvu uslugu?

**Marija** – Ne znam... Zaliti biljke kad nas nema...

**Petar** – Jedinu biljku koju sam imao u radnoj sobi tvoj je mačak pojeo prošle nedjelje dok smo ručali kod tvojih roditelja.

**Marija** – Upravo tako! Da je netko bio ovdje da nahrani mačka, ne bi ti pojeo biljku... Usput, čudno, nisam ga cijeli dan vidjela...

*Petar uzdahne.*

**Petar** (*zabrinuto*) – Imaju djecu, zar ne?

**Marija** – Troje, mislim...

**Petar** – Nemoj mi reći da si i njih pozvala?

**Marija** – Sigurno radije mirno ostanu kod kuće. *(Ironično)* Da ne propuste finale Strip Pokera.

**Petar** – Nemoj još sol na ranu, može?

**Marija** – A i stanuju odmah do nas...

**Petar** – Zar nisi govorila o susjedima preko puta?

**Marija** – Susjedi preko puta ubili su se prije šest mjeseci! Zar se ne sjećaš svih onih vatrogasaca usred noći, rotirki i sirena?

**Petar** – Ne...

**Marija** – Mene je probudilo. Od tada imam noćne more... Pustili su plin... Cijela je zgrada skoro odletjela u zrak...

**Petar** – Stvarno ima ljudi koji ne misle na druge... A zašto su se ubili? Oboje zajedno?

**Marija** – Tko zna... Možda te večeri nije bilo ničeg dobrog na televiziji... Možda da smo ih pozvali...

**Petar** – Nemoj mi reći da si ove susjede pozvala na večeru samo da se ne osjećaš krivom ako se baš večeras odluče ubiti...?

**Marija** – Usput, čudno... Danas sam na svoj mobitel dobila nekoliko poziva za tebe...

**Petar** – Ah, da, oprosti. Ne znam kamo sam zametnuo svoj. Pa sam na sekretarici u uredu ostavio tvoj broj. Ako me neki producent pokuša dobiti zbog moje drame... Moram stalno biti dostupan, razumiješ?

**Marija** *(zapanjeno)* – Moj broj mobitela? Nije li bilo jednostavnije da kupiš novi?

**Petar** – Ma... Shvatio sam da se sasvim dobro može živjeti bez mobitela, zar ne?

**Marija** – Naravno... Kad imaš ženu pri ruci da ti glumi centralu...

**Petar** – Gledaj, ti pokušavaš prestati pušiti, a ja sam odlučio prestati koristiti mobitel. Vidjet ćemo tko će dulje izdržati.

**Marija** *(iznervirano)* – Da, ali ja ne tražim od tebe da pušiš moje cigarete umjesto mene!

*Petar ponovno zaroni u Večernji list, a samo publika može vidjeti veliki naslov: „Mobitel izaziva rak?” Marija ga bijesno pogleda.*

**Marija** – Dobro, možda bi se mogao presvući prije nego što stignu?

**Petar** – Tko?

**Marija** – Susjedi!

**Petar** – Ah, da, istina! Već sam ih zaboravio.

*Petar se, pomiren sa sudbinom, sprema otići presvući.*

**Marija** – Ja ću provjeriti nije li mi se ugasila pećnica. Ne čini li ti se da malo miriše na plin?

*Petar slegne ramenima i izađe. Marija također nakratko ode pa se vrati s bocama i čašama za aperitiv. Petar se ubrzo vraća u krajnje ležernoj odjeći.*

**Marija** – Jesi li obukao pidžamu?

**Petar** – To nije pidžama! To je... kućna trenirka.

**Marija** – A te papuče valjda nisu papuče...?

**Petar** – Ako ćemo već postati bliski sa susjedima, možemo se odmah osjećati kao kod kuće, zar ne?

**Marija** – Zamisli da on dođe u odijelu s kravatom, a ona u večernjoj haljini... Nisam im rekla da je pidžama-party.

*On uzdahne i ponovno ode. Ona nastavi pripremati. Vraća se u neutralnijoj odjeći.*

**Petar** – Je li ovako dobro?

**Marija** – Proći će...

*Petar pogleda poštu na stoliću.*

**Petar** – Fraktura, V.B.Z., Naklada Ljevak...

*Ona ga pogleda upitno.*

**Petar** – Zezam se, nažalost... *(Ponovno pregledava tri kuverte)* Hrvatski Telekom, HEP, Vodoopskrba... Dobitna kombinacija...

**Marija** – Možda Hrvatska pošta opet štrajka. U tim slučajevima imaju minimalni program: dostavljaju samo račune...

*Marijin mobitel zazvoni i ona se javi.*

**Marija** – Da...? *(Pretjerano ljubazno)* Ne, ovo je centrala, ali ostanite na vezi, prespojiti ću vas. *(Pružajući Petru mobitel, iznervirano)* Tvoj prijatelj Patrik...

*Petar uzme mobitel kao da je to najnormalnija stvar na svijetu.*

**Petar** – Da, bok, Patrik... Kako si... Da, dugo se nismo čuli... U utorak? Pa, može, zašto ne... Ali moram ipak pitati Mariju. Trenutno je zauzeta. Nazovi me sutra? Aha, ako nisam kod kuće, probaj na mobitel...

*Marija ga bijesno pogleda.*

**Petar** – Dobro, bok, Patrik...

*Prekine poziv.*

**Petar** – Koji gnjavator!

**Marija** – Što je htio?

**Petar** – Pozvati nas na večeru u utorak. Rođendan mu je ženi...

**Marija** – Mislila sam da ti je najbolji prijatelj...?

**Petar** – Depresivni su mi rođendani... Pozivam li ja njega na tvoje rođendane?

**Marija** – Morao bi se prvo sjetiti datuma...

**Petar** – Bez mobitela ću stvarno biti mirniji. Dobro, gdje su ti susjedi? Neće valjda reći da su zapeli u gužvi, stanuju preko puta!

**Marija** – Do nas...

**Petar** – Upravo zato, ne moraju ni prijeći ulicu!

**Marija** – Smiri se, tek je devet...

**Petar** – Mi u ovo doba obično već večeramo. Umirem od gladi... (*Iznenadeno*) A baš fino miriše. (*Nevjerujući*) Što si nam skuhala?

**Marija** (*ponosno*) – Svinjetinu sa suhim šljivama. Recept sam našla u Gloriji...

**Petar** – Aha... Nisam siguran da je baš večeras trebalo isprobavati nove stvari, ali dobro... Ja čak ni ne znam kako se ti ljudi zovu...

**Marija** – Ona je Jelena, a on Jakov, mislim...

**Petar** – Vidim da ste već prisne... A prezime?

**Marija** – Ne sjećam se. Nešto na -ić.

**Petar** – To nam sužava izbor na pola Hrvatske.

**Marija** – Mislim da je rekla Mahić... ili Marić...

**Petar** – Čekaj, Mahić ili Marić?

**Marija** – Ne znam. Je li to važno?

**Petar** – Malo jest! Ako je Mahić, a ti spremaš svinjetinu... Mogu uvijek pojesti suhe šljive. Dobre su za probavu.

**Marija** (*užasnuto*) – Joj, na to nisam ni pomislila...

**Petar** – Eto... Kad pozivaš ljude koje ne poznaješ...

**Marija** – Ali kako sam mogla znati? Jakov i Jelena baš i ne zvuče...

**Petar** – Ne zovu se svi muslimani Muhamed.

**Marija** – A ti misliš da su muslimani...?

**Petar** – Svejedno, za svinjetinu je problem isti, zar ne?

**Marija** – Možda nisu vjernici...

**Petar** – Svejedno bih na tvom mjestu pripremio zamrznutu pizzu... Vegetarijansku, za svaki slučaj.

*Zvono na vratima. Marija se ukoči od panike.*

**Marija** – Što ćemo?

**Petar** – Mislim da ti ne preostaje drugo nego otvoriti. To se obično radi kad pozoveš ljude pa ti pozvone. Ili ugasimo sva svjetla i odemo gledati Strip Poker u kupaonicu...

**Marija** – Idem...

*Nestane u hodniku kako bi otvorila vrata i dočekala susjede.*

**Marija** (*izvan scene*) – Dobra večer, dobra večer... Uđite, uđite... Ma nije trebalo, stvarno nije trebalo...

**Petar** – Dar iz Lidla... ili možda iz Konzuma...

*Marija se vraća u blagovaonicu s buketom u ruci, a za njom ulaze susjedi.*

**Petar** (*oponašajući Marijinu izvještačenu ljubaznost*) – Dobra večer, dobra večer... Kako ste, kako ste...?

**Marija** – Što je to? Tratinčice? Latice su goleme!

**Jelena** (*nelagodno*) – Tulipani...

**Marija** – Ah da, prekrasni su!

**Jelena** – Možda su malo stradali od vrućine.

*Cvijeće je doista prilično klonulo.*

**Marija** – Odmah ćemo ih staviti u vodu...

**Petar** – Možda uskrsnu...

*Susjedi ulaze. Jelena, brineta dobro očuvana u pedesetima, vitka je i odjevena elegantno, ali strogo, u kostim, s uredno skupljenom kosom. Jakov je puniji i tromiji; u ruci drži bocu, a odijelo mu je jednako klonulo kao i cvijeće. Ukratko, djeluju kao vrlo konvencionalan par, u kontrastu s mlađim i opuštenijim Petrom i Marijom. Marija ih predstavlja.*

**Marija** (*Jakovu*) – Ovo je moj muž (*naglašavajući prezime*) Petar Šafran...

*Muškarci se rukuju.*

**Petar** (*tmurno*) – Drago mi je...

**Marija** (*Jakovu*) – A vi ste...?

**Jakov** (*sa smiješkom*) – Jakov...

**Marija** – Samo Jakov, u redu...

*Jakov pruži Petru bocu.*

**Jakov** – Izvolite, ovo bi trebalo u hladnjak...

**Petar** – Bakarska vodica! Hvala, Jakove...

**Jakov** – Dobro rashlađena, gotovo kao pravi šampanjac, zar ne?

**Petar** (*ironično*) – Pa zašto onda bacati novac? Staviti ću je u zamrzivač. Da bude još bolja.

*Petar odnese bocu u kuhinju.*

**Marija** (*nelagodno*) – Jeste li lako našli...?

*Susjedi je iznenađeno pogledaju.*

**Marija** (*brzo se ispravljajući*) – Znam da stanujete odmah do nas... Mislila sam, jeste li lako našli... (*Improvizira*) nekoga da pričuva djecu...?

**Jelena** – Da! Najstarija pazi na dvoje mlađih. A ako vam ne smeta, kasnije ćemo samo na trenutak otići provjeriti je li sve u redu.

*Petar se vraća.*

**Marija** – A kako se zovu djeca?

**Jelena** – Sara, Hana i najmlađi Benjamin.

*Marija ih promatra pokušavajući iz tih imena izvući neki zaključak o njihovoj vjeri, bez uspjeha.*

**Marija** – Benjamin... Logično... Najmlađi...

**Jelena** – Vi nemate djece, čini mi se...?

*Kratka nelagoda.*

**Marija** – Još ne... (*Odvaži se*) Oprostite, prezivate se Marić ili Mahić...?

**Petar** – Jedno slovo, a velika razlika za večeru...

**Jakov** – Marić.

**Marija** – Uf! Već smo se prepali da ste muslimani!

*Neugodna tišina. Marija se skameni čim shvati što je rekla i pokušava se izvući.*

**Marija** – Oprostite, samo zato što sam pripremila svinjetinu sa suhim šljivama... Ali možemo nešto drugo. Sigurno imam neku pitu sa sirom u zamrzivaču... Bit će sasvim domaće.

**Petar** – Ili možemo ovu večeru odgoditi za neki drugi put...

*Marija ga prostrijeli pogledom.*

**Jelena** – Ma nemojte ništa mijenjati zbog nas. Svinjetina je sasvim u redu...

**Jakov** (*mrtav-hladan*) – A suhe šljive? Jesu li barem halal? (*Marija se zbuni.*) Šalim se... Samo neka su bez koštica! Zbog zuba, kako ja uvijek kažem. A vi se prezivate... Šafran, je li?

**Marija** – Da, Šafran...

**Jakov** – Lijepo. Još samo da ste Kari, imali bismo cijelu policu začina.

*Jeleni je mužev vic također pomalo naporan.*

**Marija** (*prisilno se smiješeći*) – Drago mi je da imate smisla za humor... Muslimani ili vegetarijanci, svejedno...

**Petar** – Moglo je biti i gore! Mogli biste biti zubar ili informatičarka...

*Nova neugodna tišina.*

**Marija** – Možda da popijemo aperitiv...?

*Mrak.*

## Čin 2

*Oba para piju aperitiv. Petar i Marija već se očito dosađuju, ali se trude pratiti Jakovljevo prazno brbljanje.*

**Jakov** – Problem je kod nas zubara što danas više vremena trošimo na papirologiju nego na zube. A sve se radi preko računala... Kako ja kažem, mene su učili držati bušilicu, a ne računalnog miša. Srećom, žena mi pomaže. Informatika joj je struka, a ja... I još su nam privatnici zatrpali doprinosima... Znete li onaj vic? (*Petar i Marija namjeste pristojno zainteresirana lica.*) Zubar ide sa ženom na krstarenje Pacifikom. Brodolom! Brod tone...

*Marija naglas prasne u izvyještačen smijeh. Ostalo troje je zaprepašteno.*

**Jakov** – Ovaj... nije još tu smiješno... (*Marija se uozbilji.*) Tjedan dana plutaju morem i na kraju završe na pustom otoku. Žena je, naravno, očajna. Kaže mu: nikad nas neće pronaći!

*Marija ponovno prasne u smijeh.*

**Jakov** – Ovaj... ni tu još nije... (*Marija se opet uozbilji.*) Muž je pita: jesi li prije puta platila porez i doprinose? Ona kaže: nisam! A on joj odgovori: onda se ne brini, Porezna uprava sigurno će nas pronaći!

*Jakov se glasno smije vlastitom vicu. Marija, poučena iskustvom, ne smije se.*

**Jakov** – E, sad je bilo smiješno...

*Marija se natjera na glupav osmijeh. Jakov izvadi kutiju cigareta i ponudi Petru.*

**Jakov** – Cigaretu?

**Petar** – Hvala, ne pušim...

*Jakov zatim ponudi Mariji.*

**Marija** – Prestala sam jutros...

*Jelena strogo pogleda Jakova, pa on spremi cigarete.*

**Jakov** – Dobro... neću vas zadimljavati... Ali stalno se priča o cigaretama, a ni mobiteli nisu baš zdravi, znate? Jutros sam u Večernjem listu čitao da nakon petnaest minuta dnevno praktički možete računati na tumor na mozgu...

*Marija zgrabi Petrov Večernji list ispod stolića i pogleda naslov: „Mobitel izaziva rak?”*

**Jakov** – Pazite samo da ne prekoračite tarifu!

*Marija prostrijeli Petra pogledom.*

**Jakov** – Ja pušim, ali nemam mobitel!

**Marija** (*ironično*) – Ni moj muž ga više nema. Više voli da tumor dobijem ja umjesto njega...

**Jakov** – Znae što je najgore u našem poslu?

*Petar i Marija naprave se kao da razmišljaju.*

**Jakov** – Stalno pranje ruku između pacijenata. Pogledajte mi ruke, sve su suhe! Mogao bih nositi rukavice, reći ćete, ali... Zubarstvo je precizan posao. Jeste li ikad pokušali provući konac kroz iglu s boksačkim rukavicama?

**Petar** – Nikad. Ionako rijetko šivam. Više volim plesti.

**Jakov** – S druge strane, kako ja kažem, mi zubari imamo jednu prednost pred psihoanalitičarima: kod mene pacijent isto dođe, legne i otvori usta... ali onda mora slušati samo mene!

**Jelena** – Daviš ih svojim pričama...

**Marija** – Ma nipošto...!

**Jelena** – Recite vi nama nešto o sebi... (*Mariji*) Vi ste profesorica, je li?

**Marija** – Solfeggia, da... Ali nisam sigurna da je to puno zanimljivije...

*Petar joj pogledom daje do znanja da je opet ispala netaktična.*

**Jelena** – Ah, solfeggio... Išla sam na to više od deset godina kad sam bila mlada...

**Marija** – Svirali ste neki instrument?

**Jelena** – Ne, čak ni to... Valjda su moji roditelji mislili da je solfeggio mrtvi jezik. Kao latinski ili grčki. Pa sam s osamnaest rekla: dosta.

**Petar** (*ironično*) – Oho... Prava buntovna tinejdžerica...

**Jelena** – Poslije sam upisala plesni tečaj.

**Marija** – E, to je već velika promjena...

**Jakov** (*nježno*) – Tamo smo se Jelena i ja upoznali...

**Marija** (*glumeći zanimanje*) – Stvarno?

**Jakov** – Da, da... U to sam vrijeme izvrsno plesao. Ni danas nisam loš... Navodno je četrdeset posto muškaraca upoznalo svoju ženu tako što su je pozvali na ples. (*Petru*) Jeste li i vi tako osvojili svoju šarmantnu suprugu...?

**Petar** – Ah ne... Ja sam je prvi put zgrabio u jednom haustoru, po oluji, nakon što sam joj ponudio da stane pod moj kišobran... Navodno se vrlo malo parova tako upozna...

*Neugodna tišina.*

**Marija** – Moj muž se, naravno, šali...

**Petar** – Ne voli kad to prepričavam...

**Marija** – Još malo aperitiva?

**Jelena** – Dobro... samo prst...

**Petar** – Prije ili... poslije aperitiva?

*Marija ga prostrijeli pogledom i natoči gostima.*

**Jelena** – Benjamina, najmlađega, upisali smo u vrtić tu u blizini. Zna li je li dobar?

**Marija** – Ne znam, nemam djece.

**Jelena** – Ah da, istina. Oprostite...

**Petar** – Pa... Niste vi baš krivi za to, zar ne?

*Neugodna tišina.*

**Jelena** – A vi, Petre? Čime se bavite...?

**Petar** – Ja? Ničim...

*Susjedi namjeste suosjećajna lica.*

**Jelena** (*suosjećajno*) – Nezaposleni ste...?

**Petar** – Ne, ne tražim ništa... Rekao bih prije... neaktivni zaposlenik. Teško je doći do tog stupnja, znate? Izgledati kao da radiš kad zapravo nemaš što raditi... Moraš biti jako dobar glumac.

**Jelena** (*nelagodno*) – A onda... što radite kad ne radite...? Mislim, ovaj... izvan radnog vremena...

**Petar** – Pa... Glumim, upravo to! Povremeno...

**Jelena** (*zainteresirano*) – Glumite? Znači zato mi je vaše lice poznato... U čemu ste igrali?

**Petar** – Gledate li Zabranjenu ljubav na televiziji?

**Jakov** – Ja ponekad! Baš u vrijeme popodnevnog drijemeža...

**Petar** – Onda ste sigurno vidjeli onu reklamu za osiguranje troškova pogreba neposredno prije?

*Jakov ne izgleda kao da se sjeća.*

**Petar** – Ma jeste! Između reklame za slušne aparate i one za stolice koje voze uz stepenice.

**Jakov** – Ovaj... Možda...

**Petar** – E pa onaj tip u lijesu, to sam ja...

**Jakov** – Stvarno...?

**Petar** – Uloga u raspadanju, moglo bi se reći...

*Marija bijesno pogleda Petra.*

**Jelena** – A imate li još kakvih projekata...?

*Začuje se zvono na vratima.*

**Jakov** – O, očekujete još nekoga?

**Marija** – Ne, ne... Ne očekujemo nikoga...

*Petar ode otvoriti.*

**Petar** (*izvan scene*) – Već...? Dobro, oprostite, odmah se vraćam...

*Petar se vraća sa snopom kalendara lokalnog dobrovoljnog vatrogasnog društva.*

**Petar** – Vatrogasci prodaju kalendare za iduću godinu...

**Jakov** – Ove su godine baš uranili... Jeste li sigurni da su pravi vatrogasci...?

**Petar** – Pa, tip nosi jaknu s oznakom DVD-a i izgleda kao netko tko bi mogao gasiti požare...

**Jakov** – Aha...

**Petar** – Nemate možda deset eura? Nemam baš ništa sitno... Vratit ću vam poslije...

*Jakov nevoljko pretura po džepovima.*

**Jakov** – Baš nezgodno, zadnjih pet eura dao sam za pjenušac. Imam dva eura, ako vam što znači...

**Petar** – Dobro onda... Dat ću mu bocu koju ste donijeli... Ne smeta vam?

**Jakov** – Ma kakvi...

*Petar pruži Jakovu kalendare.*

**Petar** – Onda barem izaberite jedan...

*Dok Petar ide po bocu u hladnjak, Jakov navuče naočale za čitanje i vrlo ozbiljno razgledava kalendare.*

**Jakov** – Uzet ću ovaj s tri mačića... Slatki su... Je li, Jelena?

*Petar se vraća s bocom pjenušca.*

**Petar** – Kalendar možete zadržati... kad vatrogasac već odlazi s vašom bocom.

**Jakov** – Hvala...

*Petar izade s ostalim kalendarima i bocom.*

**Petar** (*izvan scene*) – Evo, dobro je rashlađeno... Sretna Nova godina onda...

*Petar se vraća.*

**Jelena** – Sretna Nova godina... usred listopada... Nisu normalni...

**Petar** – To je valjda zbog klimatskih promjena... Više se ne zna koje je godišnje doba... Čak su i vatrogasci potpuno pobrkali kalendar...

**Marija** – Idem vidjeti kako je moja svinjetina sa suhim šljivama. Opet mi se čini da miriše na plin...

**Jakov** (*ustajući*) – A ja ću nakratko provjeriti djecu prije večere...

**Marija** – Naravno, izvolite...

**Jakov** – Ne morate me pratiti, znam put.

**Jelena** (*i ona ustaje*) – Možete li mi reći gdje mogu oprati ruke...? Kikiriki je uvijek tako mastan...

**Marija** – Naravno. Na kraju hodnika, preko puta...

*Jakov i Jelena izlaze.*

**Marija** – Što ti je trebalo da im pričaš kako glumiš mrtvaca u reklamama za pogrebno osiguranje? (*Oponaša ga*) Uloga u raspadanju...

**Petar** – Ma daj, htio sam malo oživjeti atmosferu, jer ovo je stvarno... smrtonosno dosadno, zar ne? A tek smo kod aperitiva... Neću izdržati do deserta, upozoravam te...

**Marija** – Dobro, nisu baš uzbudljivi, ali...

**Petar** – Ne, moramo smisliti nešto da pobjegnemo.

**Marija** – Sad je prekasno otkazati. Jednostavno ih više nećemo zvati.

**Petar** – Čekaj, ali oni će sljedeći put pozvati nas, vidjet ćeš... Misliš da se tako lako izvlačiš? Ušla si u začarani krug, nemaš pojma...

**Marija** – Pretjeruješ... Dobro, pokušat ću malo ubrzati večeru... Otvori vino dok ja donesem kruh.

**Petar** – Barem sam se riješio njegova pjenušca. Od njega dobijem plinove...

*Marija ode prema kuhinji. Petar uzme bocu vina. Jelena se vraća.*

**Jelena** – Baš je lijepo što ste nas pozvali da se upoznamo... Davno sam živjela u ovom kvartu, još dok sam išla u školu, ali više nikoga ne poznajem... A susjedi si mogu učiniti razne male usluge...

**Petar** – Da, i moja žena to kaže... (*Sinula mu je ideja.*) Drago mi je da ste to spomenuli... Zapravo sam vas nešto htio zamoliti.

*Pruži joj bocu.*

**Petar** – Biste li je vi otvorili? Nisam siguran da još imam snage...

*Jelena, zbunjena, nespretno pokušava izvući čep.*

**Petar** – Nisam htio pokvariti večer, ali... imam rak...

*Od šoka Jelena naglo izvuče čep. Petar uzme bocu i nastavi točiti dok govori.*

**Petar** – Upravo su mi rekli da imam tumor... Mora da sam prekoračio tarifu...

**Jelena** – Tarifu...?

**Petar** – Mobitel, znate... zračenje. Vjerojatno je bio neki stariji model...

**Jelena** (*suosjećajno*) – Mozak...?

**Petar** – Gore...

*Jelena ga pogleda, pokušavajući zamisliti što može biti gore.*

**Petar** – Testisi...

**Jelena** (*užasnuto*) – Ne...!

**Petar** – Hands-free štiti glavu, znate, ali samo premjesti problem...

**Jelena** – Stvarno mi je žao...

**Petar** (*podiže čašu*) – Hajde, živjeli... Da vino barem ne propadne...

*Nazdrave u sumornoj atmosferi.*

**Jelena** – Ali... danas ipak postoje terapije...

**Petar** – Da... Kirurg čak razmišlja o transplantaciji... (*Pauza*) Zato sam zamolio ženu da vas pozove... vas i vašeg muža...

*Jelena je zgrožena.*

**Petar** – Još malo vina?

*Jeleni očito treba okrepa. Ne odbija. On joj natoči punu čašu, a ona je iskapi.*

**Jelena** – Dobro je, je li?

**Petar** – Uzmite kikirikija...

*Jelena se posluži.*

**Petar** – Dakle... trebao bi mi donor...

**Jelena** – Donor...?

*Petar joj se približi i uhvati je za ramena.*

**Petar** – Sasvim se normalno može živjeti s jednim testisom, znate... Operacija je rutinska, a nakon tjedan dana više ni ne mislite na to. Ožiljak se gotovo i ne vidi...

**Jelena** (*zbunjeno*) – Ovaj... morala bih razgovarati s mužem... Ne znam baš...

*Marija se vraća i zatekne ih u tom dvosmislenom položaju.*

**Jelena** (*nelagodno*) – Idem vidjeti snalazi li se Jakov s djecom... Znae kakvi su muškarci...

*Brzo izađe.*

**Marija** – Pa dobro... Izgleda da ste se ipak sprijateljili...

**Petar** – Ma daj, ovo je noćna mora. Moramo ih se nekako riješiti...

**Marija** – Što želiš da napravimo? Ne možemo ih izbaciti, mi smo ih pozvali!

**Petar** – Mi...?

**Marija** – Dobro, napravila sam glupost, ali kad smo ih već pozvali... Kvrugu, zaboravila sam kruh...

*Prije nego što ode u kuhinju, Marija baci pogled na Gloriju.*

**Marija** (*razočarano*) – Moja svinjetina ni približno ne izgleda kao na fotografiji u receptu iz Glorije...

**Petar** – Ako misliš da sve žene na ulici izgledaju kao modeli u časopisima... Ne vidim zašto bi sa svinjetinom sa suhim šljivama bilo drukčije.

*Marija slegne ramenima i krene, iznervirana, ali se prije izlaska okrene prema Petru.*

**Marija** – Pokušaj ipak biti malo ljubazan prema njima...

**Petar** – Da se udomaće?

**Marija** – Kao susjedi možda će biti ovdje dvadeset godina. Glupo je posvađati se s njima prvi dan...

**Petar** – Najbolji način da ostaneš u dobrim odnosima sa susjedima jest da im nikad ne progovoriš ni riječ...

*Marija ponovno krene prema kuhinji.*

**Marija** – Usput, nisi vidio mačka?

**Petar** (*nelagodno*) – Ne od jutros...

**Marija** – Nadam se da ti ona biljka nije bila otrovna.

*Marija izlazi. Jakov se vraća.*

**Jakov** – Jelena uspavljuje najmlađega pa dolazi. Drugo dvoje gledaju televiziju...

**Petar** – Strip Poker...?

**Jakov** – Tko pjeva zlo ne misli... Moj omiljeni film... Mmmm... Baš fino miriše! (*Stavlja Petru ruku na rame.*) Siguran sam da ćemo se dobro slagati... A prednost večere sa susjedima je što poslije ne moraš voziti... Imamo vremena koliko hoćemo i nitko neće morati puhati u alkotest!

**Petar** – Recite, Jakove... Mogu vas zvati Jakov?

**Jakov** – Naravno, Petre. Među susjedima...

**Petar** – Tako ste mi simpatični. Imao bih jedan mali prijedlog. Zapravo, moja žena i ja...

**Jakov** (*zaintrigirano*) – Da?

**Petar** – Jeste li čuli za... razmjenu partnera?

**Jakov** (*zapanjeno*) – Nešto malo...

**Petar** – E pa, moja žena i ja... Mislim, ako želite... Nema nikakve obveze, jasno. Obično to dođe između deserta i kave... Ako niste zainteresirani, samo odete kad dođe sir. Marija i ja shvatit ćemo poruku...

*Jakov ostane bez riječi. Jelena se vraća.*

**Jelena** – Evo! Sad napokon možemo mirno provesti večer nas četvero...

*Jelena primijeti Jakovljevu nelagodu.*

**Jelena** – Što je? Nešto nije u redu?

**Jakov** – Ne, ne... Razgovarali smo o... slobodnoj razmjeni. Globalizaciji, premještanju poslova, svemu tome... Znaš da je i moja žena velika pobornica slobodne razmjene partnera...?

**Jelena** (*ispravlja ga, nelagodno*) – Slobodne trgovine...

*Marija dolazi iz kuhinje sa svinjetinom i suhim šljivama.*

**Marija** – Dobro, ako nitko nema ništa protiv svinjetine, možemo za stol...

*Sjednu za stol u neugodnoj tišini.*

**Marija** – Jelena, hoćete sjesti kraj mog muža...?

*Jelena posluša pod zabrinutim Jakovljevim pogledom. Marija poslužuje goste.*

**Jelena** – Pa ovo izgleda stvarno ukusno...

*Marija krene poslužiti Petra.*

**Petar** – Ne, hvala...

**Marija** – Nisi gladan?

**Petar** – Ne baš... A i meso mi je oduvijek bilo pomalo odbojno. Vama nije...? (*Jakov i Jelena ga zaprepašteno gledaju.*) Zna li da je svinja genetski jedna od životinja najbližnjih čovjeku? Zapravo, razlikuje nas samo nekoliko gena. A ni to ne uvijek...

*Gosti, kojima je ovaj uvod pokvario apetit, jedu mnogo sporije. Marija mijenja temu.*

**Marija** – A vi, Jelena? Niste nam rekli čime se bavite...

**Jelena** – Uvijek malo oklijevam reći... Danas to nije baš popularno...

**Petar** – Striptizeta ste... ili automehaničarka?

**Jelena** – Gore... Ja sam... (*Naglašeno*) cost killer.

*Petar i Marija ne razumiju.*

**Jakov** – Rezačica troškova, po naški... Ili rezačica glava, ako vam je draže.

**Marija** – A što to točno znači?

**Jelena** – Zovu me kao konzultanticu u tvrtke koje imaju problema. Režem mrtve grane kako bi zdravi izdanci mogli slobodno rasti...

**Jakov** – Kako ja kažem, cost killer je suprotnost headhunteru... Moja žena glave ne lovi, ona ih skida.

**Marija** – Zvuči zanimljivo...

**Jakov** – Moja žena je nešto kao Robespierre liberalne revolucije. Prava fanatična pobornica razmjene partnera.

**Jelena** (*ispravlja ga*) – Slobodne trgovine...

**Jakov** – Da... naravno...

**Marija** – A na čijim vratovima ovih dana vježbate motornu pilu?

**Jelena** – Dosad su me uglavnom angažirale privatne tvrtke. Ali sad me sve češće traži i javni sektor. Upravo sam dobila novi zadatak...

**Marija** – Nemojte mi reći da ćete dirati školstvo... Pretpostavljam da bi prvo stradali profesori solfeggia...

**Jelena** – Ne smijte se, doći će i to. Ali ne, ovaj put imam drugog mamuta za komadanje.

**Marija** – Ne HZZO, valjda?

**Jelena** – Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu.

**Petar** (*zagrcne se*) – Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu...!

**Jelena** – Naravno, ovo ostaje među nama... Počinjem sutra ujutro, a još nitko ništa ne zna. Napraviti ću selekciju zaposlenika i zadržati samo najproduktivnije... Ostale će zamijeniti računala...

**Jakov** – Moja žena je ubojica. U poslu je zovu Terminator. Kad završi s NSK-om, ostat će im samo čitaonica...

*Marija ostane bez riječi, a Petar je na rubu nesvjestice.*

**Jelena** – Ali dosadna sam vam s poslom... Svinjetina je stvarno izvrsna. Dat ćete mi recept?

*Jakov ustane.*

**Jakov** – Oprostite... Idem do zahoda prije nastavka večere... Vjerojatno su suhe šljive...

**Jelena** – A ja ću provjeriti gledaju li djeca nešto što ne bi trebala. Nemamo sve one filmske kanale, ali danas svašta pronađu preko interneta...

*Jakov i Jelena izlaze.*

**Petar** (*očajno*) – Gotov sam. Bit ću prvi na listi za odstrel...

**Marija** – Da se nisi hvalio kako si plaćen da ništa ne radiš... (*Oponaša ga*) Moraš biti jako dobar glumac...

**Petar** – Kako sam mogao znati da je profesionalna rezačica glava? Izgledala je sasvim bezazleno... I podsjećam te da si je ti pozvala! Da si mi rekla da nam večeras dolazi gospođa Pol Pot, bio bih oprezniji...

**Marija** – Sad stvarno ne znam kako ovo popraviti...

**Petar** – Pogotovo nakon što sam njezinu mužu za desert predložio razmjenu partnera...

**Marija** – Molim?

**Petar** – Htio sam ih otjerati što prije...

**Marija** (*uvređeno*) – Hvala, baš lijepo od tebe... Sad će te ne samo smatrati parazitom nego i seksualnim manijakom... A što da su pristali...?

**Petar** – Rekao sam samo njemu... A nije ni rekao ne... Problem je što sad moramo učiniti sve da ostanu i pokušati spasiti stvar...

*Marija, na rubu živčanog sloma, zapali cigaretu.*

**Marija** – Mislim da danas ipak nije bio dobar dan za prestati. (*S užitkom povuče dim.*) Ah, kako je dobro...

*Petar je uznemireno pogleda, ali se sabere.*

**Petar** – Dobro, slušaj, u ovoj situaciji vidim samo jedno rješenje...

**Marija** – Plin, kao susjedi preko puta...?

**Petar** – Još ne zna da radim u NSK-u... Moramo iskoristiti ostatak večeri i pronaći nešto čime ćemo je kompromitirati...

**Marija** – A kako to misliš? Valjda nećeš tražiti da prihvatim onu perverznu ponudu koju si dao njezinu mužu samo da bismo je mogli ucijeniti i sačuvati tvoj posao?

**Petar** – Ako baš ne moramo, ne... Za početak bismo je mogli malo napiti... Sigurno i ona nešto skriva, s tim svojim nevinašcem od izraza.

**Marija** – Napiti je? Misliš da će joj to biti dovoljno da se popne na stol i održi javnu samokritiku kao na nekom partijskom sastanku? Ne vidim kako ćemo je natjerati da govori, osim da joj gurnemo glavu u pećnicu... Trebala bih je nekako namamiti u kuhinju dok ti neutraliziraš muža...

**Petar** – Javna ispovijed... Dala si mi ideju...

**Marija** – Da...?

**Petar** – Strip Poker!

**Marija** – Hoćeš im predložiti pravi strip-poker?

**Petar** – Ne, Strip Poker, kao u onom reality showu! Kad se dobro napije, predložit ćemo igru.

**Marija** – Kakvu igru?

**Petar** – Kazna za gubitnika je da odgovori na jedno neugodno pitanje. Igra istine. Ona je natjecateljski tip, siguran sam da će nakon nekoliko čaša pristati...

**Marija** – Problem je što ja baš i ne znam igrati poker...

**Petar** – Imaš nešto skrivati?

**Marija** – Ne posebno, ali...

**Petar** – Onda nema problema!

*Jakov i Jelena se vraćaju.*

**Jakov** – Ah, sad je bolje!

**Marija** – Dobro, možemo na desert...

**Jakov** (*nelagodno*) – Već je dosta kasno, zar ne? Možda vas ipak ne bismo trebali dulje zadržavati...

**Jelena** – Jakove, nećemo valjda otići kao lopovi...

**Petar** – Ma uopće nam ne smetate! Poslije možemo odigrati neku društvenu igru... Volite društvene igre?

**Jelena** – E, sad ste pogodili moju slabu točku! Obožavam igre... Je li tako, Jakove?

*Mrak.*

### Čin 3

*Atmosfera zadimljene kartašnice. Svi četvero sjede za poker-stolom, s cigaretama u ustima i pomalo razbarušeni, pod svjetlom jedne lampe kao u filmu. Dok Jakov i Jelena impresionirano gledaju, Marija miješa karte vještinom profesionalne djelateljice.*

**Petar** – Dakle, sve je jasno? Na kraju svake partije onaj tko ima najviše gumba smije postaviti pitanje onome tko ih ima najmanje...

*Ostali kimnu.*

**Jakov** – Samo da to ne budu gumbi koji mi drže hlače. Osim onoga što je ispod njih, nemam što skrivati.

**Petar** – Svi mi nešto skrivamo... Kad se dovoljno kopa... Samo treba postaviti pravo pitanje...

*Atmosfera postaje napetija. Svi četvero ulažu. Jakov presiječe špil. Marija dijeli karte.*

**Petar** – Još malo digestiva...?

**Jelena** – Hajde... Malo pretjerivanja s vremena na vrijeme...

**Jakov** – Možda ipak nije pametno, ne? Danas te još mogu teretiti ako goste pustiš da odu potpuno pijani...

**Petar** – Sami ste rekli: ne morate voziti. Stanujete preko puta...

**Jakov** – Do vas...

**Petar** – Onda vas barem neće pregaziti auto dok prelazite ulicu... A ako želite, možete prespavati kod nas...

*Jakovu je neugodno.*

**Jelena** (*iskapi čašu*) – Ah... Baš se osjeti kruška...!

*Jakov se ukočeno osmjehne. Marija je završila dijeljenje. Svatko pogleda svoje karte i promatra ostale.*

**Petar** – Dvije...

*Marija mu daje dvije karte.*

**Jelena** – Tri...

**Jakov** – Jednu...

**Marija** – Ne mijenjam...

*Ponovno pogledaju karte, zatim jedni druge ispod oka. Govore redom.*

**Petar** – Odustajem...

**Jakov** – I ja...

**Jelena** – Dižem za dva.

**Marija** – Pratim...

*Jelena s dječjim oduševljenjem otvara karte.*

**Jelena** – Poker aseva! Tko ima jače?

**Marija** (*porażeno*) – Tris dečkiju...

*Jelena pokupi ulog. Svatko pogleda koliko mu je gumba ostalo.*

**Jelena** – Ja postavljam pitanje...

*Ostali nelagodno broje gumbe. Mariji je neugodno jer ih ima najmanje.*

**Jelena** – Dakle, Mariji!

*Petar i Jakov odahnu.*

**Jelena** – Morate nam reći istinu...

**Marija** (*zabrinuto*) – Pitajte...

**Jelena** – Jeste li ikad nešto ukrali u trgovini?

*Mariji gotovo lakne.*

**Marija** – Da... jednom... šator...

**Jakov** – Sat? Ukrali ste sat u trgovini?

**Marija** – Ne! Šator!

**Jelena** – Šator...?

**Marija** – Šator za kampiranje!

**Jakov** – Nikad mi ne bi palo na pamet ukrasti tako nešto! Pa šator baš i nije neupadljiv, zar ne?

**Jelena** – Šator...? Je li to bilo iz nužde? Niste imali gdje spavati...?

**Marija** – Trebao mi je za kampiranje! Bila sam u trgovačkom centru... Otišla sam na blagajnu platiti. Rekli su mi da to nije prava blagajna. Krenula sam dalje i odjednom shvatila da sam već prošla kroz zaštitna vrata, a da to nisam ni primijetila. Pa kad sam već bila vani...

**Petar** – To zapravo i nije krađa... Nisi namjeravala ukrasti taj šator...

**Marija** – Recimo da se nisam vratila platiti... Najviše me bilo strah da bi zaštitna vrata baš tada počela pištati. Bilo bi stvarno glupo da me uhvate dok pokušavam vratiti u trgovinu šator koji sam upravo slučajno ukrala... Možete zamisliti kako to objašnjavam zaštitarima? Oni uglavnom nisu poznati po mašti...

*Ostali zapanjeno zamišljaju prizor.*

**Jelena** – Je li to stvarno bio jedini put?

**Marija** – Da...

**Jelena** – Onda ste prilično poštena žena...

**Marija** – Znaite, većina ljudi poštena je samo zato što nema hrabrosti biti nepoštena... Meni se rizik uglavnom činio prevelik u odnosu na zadovoljstvo koje bih od toga imala...

**Jakov** (*već pripit*) – Kao prevariti muža?

**Marija** – To je drugo pitanje...

**Jakov** – U redu...

*Počinje nova partija. Isti ritual. Ulažu. Petar dijeli.*

**Jelena** – Jednu...

**Jakov** – Ne mijenjam...

**Marija** – Ni ja...

**Petar** – Dvije...

*Ponovno ulažu.*

**Jelena** – Pratim...

**Jakov** – Dižem za jedan...

**Marija** – Odustajem...

**Petar** – Pratim...

*Otvoraju karte.*

**Petar** (*pobjednički*) – Full!

**Jakov** – Boja!

*Petrov se osmijeh zaledi. Marija ga ironično pogleda.*

**Marija** – E pa... lijepo ti ide...

*Jakov pokupi ulog.*

**Jakov** – Ja postavljam pitanje...

*Ostalo troje oprezno broje gumbе.*

**Jakov** – Petru...

*Petar se pomireno namršti.*

**Jakov** – Jeste li ikada poželjeli nekoga ubiti?

**Petar** – Prije ove večeri, mislite?

**Jakov** – Ali s barem malim početkom realizacije, naravno.

**Jelena** – Inače se ne računa.

**Jakov** – Kad bismo zatvarali svakog muža koji barem jednom tjedno poželi ubiti ženu... zatvori su ionako prepuni...

*Jelena ga pogleda ubojitim pogledom. Petar pokušava prizvati sjećanje.*

**Petar** – Ne, ne sjećam se... (*Nasmije se.*) Ah, da... Nije baš bilo planirano, ali... U osnovnoj školi bila je jedna debela cura s naočalama koju smo stalno zadirkivali. Jednom smo joj na bazenu bacili naočale u duboki dio. Nije znala plivati. Ali u panici je to zaboravila i skočila za njima. Mi smo se valjali od smijeha. Naravno, nakon pet minuta, kad se još nije pojavila, ipak smo pozvali spasioca... Kako smo se smijali... Ne mogu se sjetiti kako se zvala, jedna cura...

**Jelena** – Jelena Horvat...

**Petar** (*ukočeno*) – Da... možda...

**Jelena** – Ona debela s naočalama bila sam ja...

**Petar** – Ne...!?

**Jelena** – Znala sam da mi je vaše lice poznato...

*Jakov se umiješa da smanji napetost.*

**Jakov** – Dobro... Još jednu partiju?

*Nova partija. Bez veselja, u teškoj tišini. Jelena dijeli.*

**Jakov** – Odustajem.

**Marija** – Ne mijenjam...

**Petar** – I ja odustajem.

**Jelena** – Dižem deset...

**Marija** – Pratim. I još dvadeset...

**Jelena** (*ulaže*) – Pratim.

*Jelena i Marija otvore karte. Marija se zadovoljno nasmije, Jelena izgleda poraženo.*

**Marija** – E, ovaj put ja postavljam pitanje... Jeleni...

*Jelena se zabrine.*

**Marija** – Jeste li ikada napravili ozbiljnu profesionalnu pogrešku koju nikome niste priznali?

*Jeleni je vrlo neugodno. Odlazi prema prednjem dijelu pozornice kao da će se ispovjediti. Ali umjesto da progovori, skine gornji dio odjeće.*

*Mrak.*

*Svjetlo se vraća. Jelena je i dalje naprijed, pod pritiskom. Jasno je da je ponovno izgubila.*

**Marija** – Ponavljam pitanje... Jeste li ikada napravili ozbiljnu profesionalnu pogrešku...?

*Jelena krene skinuti donji dio odjeće, ali odustane i progovori gotovo nečujno.*

**Jelena** (*vrlo tiho*) – Da...

**Marija** – Molim?

**Jelena** – Da!

**Marija** – Kakvu?

**Jelena** – Pa... ovo neće izaći iz ove sobe...? Obećavate...?

*Petar i Marija licemjerno potvrđuju.*

**Petar** – Zamislite da ste u crkvi, a mi smo vaši ispovjednici...

*Atmosfera zadimljene kartašnice vrlo je daleko od te slike.*

**Jakov** (*zabavljeno*) – U crkvi...?

**Marija** – Ili u sinagogi, ako vam je draže.

**Jelena** – Imaju li sinagoge ispovjedaonice?

**Petar** (*nestrpljivo*) – Ne znam... Zamislite da ste u nekom reality showu...

**Jelena** – Dobro onda... Bilo je prije otprilike šest mjeseci. Tijekom jednog angažmana dala sam otkaz jednom rukovoditelju i njegovoj partnerici; oboje su radili u tvrtki koju sam analizirala. Bila sam uvjerena da krađu novac. On to nije podnio. Bio je u tvrtki dvadeset godina. Ubio se. Zajedno sa ženom...

*Petar i Marija razmijene zadovoljne poglede. Napokon imaju nešto čime mogu kompromitirati Jelenu.*

**Jelena** – Pustili su plin...

**Petar** (*užasnuto*) – Susjedi preko puta...!

**Jelena** – Molim?

**Petar** – Ništa...

**Jelena** – Tek nakon pogreba shvatila sam da nisu bili krivi... Samo sam pogriješila u zbrajanju... Nikome ništa nisam rekla... Nisam učinila ništa da ih rehabilitiram... Bilo me previše sram... (*U suzama*) Inače nikad ne griješim u zbrajanju...

*Jakov je tješi.*

**Jakov** (*Petru i Mariji*) – Uvijek se uznemiri kad se o tome govori... (*Pokušava utješiti ženu.*) Hoćeš da idemo kući, draga...?

*Petar i Marija razmijene značajan pogled.*

**Marija** – Da, možda je dosta...

**Jelena** (*sabere se*) – Ne, ne, ne želim vam pokvariti večer... Bit ću dobro. A i partija pokera se ne prekida tek tako... (*Prijeteće*) Nisu još svi došli na red...

*Jelena iskapi čašu kako bi zaboravila grižnju savjesti.*

**Petar** – Dobro...

*Jakov dijeli karte. Nastavljaju igrati u tišini. Atmosfera postaje sve teža.*

**Marija** – Jednu...

**Petar** – Ne mijenjam...

**Jelena** – Pratim...

**Jakov** – Pratim...

*Otvoraju karte.*

**Jelena** – Imam par...

**Jakov** – Tris...

**Marija** – Poker dama...

**Petar** (*pobjednički*) – Poker kraljeva!

*Ostalima je neugodno.*

**Petar** – Jakove...

*Jakov se ukoči.*

**Petar** – Zna li što se dogodilo s mačkom kojega sam jutros vidio u kontejneru naše zgrade...?

*Marija je zapanjena. Jakovu i Jeleni je neugodno.*

**Petar** – Morate nam reći istinu...

*Jakov krene prema prednjem dijelu pozornice kao da će se ispovjediti. Ali umjesto toga skine hlače i ostane u gaćama.*

*Mrak.*

*Svjetlo se vraća. Jakov je i dalje naprijed, pod pritiskom. Jasno je da je ponovno izgubio.*

**Petar** – Dakle, mačak?

*Jakov se sprema skinuti gaće, ali Jelena odgovori umjesto njega.*

**Jelena** – Već mi je pojeo tri biljke na balkonu... Pa sam četvrtu dan ranije zalila arsenom.

*Marija brizne u plač.*

**Petar** – O, Bože! Jadni mačak je mrtav...

*Neugodna tišina.*

**Jakov** (*pokušava olakšati atmosferu*) – Još jednu, posljednju? Da vratim izgubljeno...

**Jelena** – Dobro, ali poslije svi idemo u krevet.

*Ostali se na trenutak zbune, ne znajući kako protumačiti tu rečenicu.*

*Nova partija. Marija ponovno dijeli. Ulaganje. Lica su još napetija.*

**Petar** – Jednu.

**Jelena** – Jednu.

**Jakov** – Ne mijenjam.

**Marija** – Jednu.

*Jakov uloži sve svoje gumbе.*

**Jakov** – Sve!

**Marija** – Odustajem...

**Petar** – Odustajem...

**Jelena** – I ja...

*Jakov pokupi ulog. Lice mu zasja. Marija s užasom shvati da ona sada ima najmanje gumba.*

**Jakov** – Ja postavljам pitanje...

**Marija** (*panično*) – Niste nam pokazali karte...!

**Jakov** – Ne moram! Svi ste odustali!

*Pogleda ostalo troje redom, održavajući napetost.*

**Jakov** – Marija ima najmanje gumba... Pa da pitam...

*Mariji je neugodno.*

**Jakov** (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

*Marija ostane bez riječi. Petar je zabrinuto pogleda.*

**Jelena** – Svi smo igrali po pravilima. Dugujete nam istinu...

*Marija također ode prema prednjem dijelu pozornice i skine gornji dio odjeće.*

*Mrak.*

*Svjetlo.*

**Jakov** (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

*Marija, sve nelagodnija, skine donji dio odjeće i ostane u kombinezonu.*

*Mrak.*

*Svjetlo.*

**Jakov** (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

*Marija krene skinuti i kombinezon, ali radije odluči govoriti.*

**Marija** – Jednom... Samo jednom... Bila je to... pogreška.

*Petar je slomljen.*

**Jelena** (*okrutno*) – Pogreška? Kao sa šatorom?

**Marija** – Tako nekako...

**Jakov** – Ipak... Ne možeš se zabuniti oko muža kao oko telefonskog broja.

**Jelena** – A čak i kad nazoveš pogrešan broj, možeš prekinuti prije nego što započne razgovor...

**Marija** – Recimo da se nisam sjetila spustiti slušalicu dok je još bilo vrijeme... Ja sam pričljiv tip, osobito na telefonu...

**Jelena** – Jeste li to rekli mužu prije večeras?

**Marija** – Ne...

**Jelena** – Zašto?

**Marija** – Uspjela sam proći kroz zaštitna vrata bez alarma... i nisam imala hrabrosti vratiti se platiti račun...

*Neugodna tišina. Petar i Marija izbjegavaju pogledati jedno drugo.*

**Jakov** – Dobro... Možda je vrijeme da vas ostavimo...

**Petar** (*Jakovu*) – Blefirali ste?

*Jakov zadovoljno pokaže karte.*

**Jakov** – Imao sam samo mali par...

*Jelena i Jakov ustaju i spremaju se otići.*

**Jakov** (*Petru*) – I ja bih vama postavio još jedno pitanje...

**Petar** – Partija je završila.

**Jakov** – Ja sam vam pokazao svoj par...

**Petar** – Dobro, pitajte...

**Jakov** – Jeste li vi stvarno glumac?

**Petar** – Ne, ali pišem kazališne komade. Tijekom radnog vremena... u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici...

**Jelena** – Jasno... Mogu računati na vašu diskreciju...?

**Petar** – U vezi sa susjedima preko puta...? Ako u izvješću napišete da sam najproduktivniji zaposlenik u cijeloj ustanovi i da me nikakvo računalo ne bi moglo zamijeniti...

*Jelena primi udarac.*

**Jelena** – Smijem li uzeti malo vode u kuhinji? Nije mi baš dobro...

**Marija** – Naravno...

*Jelena ode prema kuhinji.*

**Jakov** – Sljedeći put mi vas pozivamo... Za promjenu ćemo igrati Scrabble...

*Jelena se vraća.*

**Jakov** – Onda, vidimo se uskoro?

**Petar** (*Jeleni*) – Sutra...?

*Susjedi odlaze. Petar i Marija jedva se usuđuju pogledati. Marijin mobitel zazvoni.*

**Petar** – Nećeš se javiti?

**Marija** – Više ni ne znam je li poziv za tebe ili za mene. Dao si moj broj svim svojim prijateljima...

**Petar** – Zato što ti vjerujem...

*Mariji je neugodno.*

**Petar** (*ozbiljnije*) – Tko je bio... taj pogrešan broj?

**Marija** – Dario...

**Petar** – Vidiš... Na njega nikad ne bih posumnjao...

*Marija zagrli Petra i tako mu zatraži oprost.*

**Marija** – Onda... hoćemo odigrati taj strip-poker?

**Petar** – Idem na sve!

*Zavodljiva glazba. Ona počne striptiz. On je uzbuđeno gleda. Sjedne da uživa u predstavi i izvadi veliki cigar koji namjerava zapaliti šibicom iz kutije.*

*Na trenutak se pojavi Jelenino lice dok ih potajno promatra... na licu joj je stara vojna plinska maska. Zatim nestane.*

*Marija se iznenada zaustavi, zajedno s glazbom.*

**Marija** (*zabrinuto*) – Ne čini li ti se da miriše na plin?

*On slegne ramenima i kresne šibicu da zapali cigar.*

*Mrak, zatim bljesak i zvuk eksplozije.*

**Kraj**

## O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. u Auvers-sur-Oiseu (Francuska). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rock sastava, a zatim je radio kao semiolog u oglašavanju. Nakon toga počeo je pisati scenarije za televiziju, prije nego što se posvetio kazalištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko kazališnih djela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih suvremenih dramatičara u Francuskoj i drugim frankofonskim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama diljem svijeta.

Amaterske i profesionalne kazališne skupine koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti djela Jean-Pierrea Martineza s njegovih internetskih stranica:

<https://jeanpierremartinez.net/>  
<https://comediatheque.net/>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje djela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (SACD).

Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela, molimo koristite kontaktni obrazac na njegovim internetskim stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>  
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Ovaj tekst zaštićen je autorskim pravom. Svako neovlašteno reproduciranje, prilagođavanje ili korištenje djela podliježe važećim propisima o autorskom pravu.

Avignon – rujan 2026.

ISBN 978-2-38602-479-5

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje